

fordi det endelig en Gang er blevet sagt rent ud, hvad man havde i Sinde. Det er nemlig aldrig blevet sagt, man vilde gaa saa vidt med Historien med Fæstningsforanstaltninger, som det er blevet røbet af Krigsministeren. Det har aldrig lydt før fra Ministerbordet, men man har søgt at dække til med Fraser og tilsløre, hvad man tilsigtede. Hvorvidt man vilde gaa, havde vi aldrig hørt før den Dag, og derfor ere vi den højtærede Minister taknemmelige, og Bebrejdelser derfor have ikke lydt fra vor Side. Naar den højtærede Krigsminister holdt en trøsterig Tale i Anledning af § 26 og sammenlignede os med andre Nationer, baade med Hensyn til Udgifter og Indtægter — det er jo alt sagt, at Tal kunne bruges til meget — da er det ikke noget nyt, thi vi have set mange af de Sammenligninger. Men de ere jo aldeles ligegyldige. Hvorfor skulde vi ikke endogsaa have mere end de andre? Lad os blot faa meget mere, vel at mærke, hvis det kan bevises, at det er til Nytte for Landet, og saafremt Folket indrømmer det, men ikke blot, fordi de Herrer militære komme og sige: Saadan skal det være! Nej, lad os blot faa afgjort, at det kan nytte, saa er der ingen, der ikke er med; hele Folket er da med, hvis det er nødvendigt. Men vi tro ikke, det er nødvendigt, indtil vi faa Oplysninger. Og jeg vil sige den ærede Krigsminister, at han behøver ikke at begræde vort Folk eller Oppositionen eller dens Stilling til denne Sag, thi for lang Tid siden kunde den have været ordnet, naar man ikke havde brudt Forfatningen og benyttet Statens Midler paa anden Maade end den, Folket vilde være med til. For længe siden kunde den være ordnet. Det, jeg tror, og det, Folket tror, indtil noget andet bevises, er, at det, der skal beskytte vort Land, er vor Neutralitet, og det, der skal beskytte vor Neutralitet, er vort levende Værn til Vands og til Lands, og det, der er nødvendigt dertil, vil man altid finde Folkets Repræsentanter villige til at betale. Jeg har med disse Ord kun villet reservere min Stilling over for det ærede Medlem for Fredensborg og det ærede Medlem for Slagelse.

F. Bojsen: Den ærede Ordfører (J. C. Christensen) benyttede en Ytring fra den ærede Krigsminister, paa en Maade, som jeg maa forudsætte indeholdt en Misforstaaelse af, hvad den ærede Krigsminister har sagt. Jeg var desværre forhindret fra at være til Stede ved Mødets Begyndelse og hørte derfor ikke den paagældende Ud-

talelse fra den højtærede Krigsminister, men den ærede Ordfører lagde derind i, at Krigsministeren skulde have sagt, at man i 1894 ordnede Forliget ogsaa med Hensyn til de militære Udgifter med den Bagtanke, at man altid siden kunde forhøje dem bagefter igen eller noget lignende. Hvorledes den højtærede Krigsministers Ord ere faldne, kan jeg som sagt ikke sige, men jeg gentager, jeg føler mig overbevist om, at den ærede Ordførers Benyttelse deraf maa bero paa en Misforstaaelse af dem. Hvilke Forudsætninger, hvilke Tanker man fra militær Side har haft med Hensyn til Ordningen af 1894, derom tør jeg naturligvis ikke have nogen Mening, men jeg vil kun udtale, at fra vor Side foreligger der ingen som helst hverken Aftale eller Forstaaelse om noget andet end det, der vedtoges den Gang. Det ligger for øvrigt ogsaa i Afgørelsen, idet man den Gang paa alle Omraader tilstræbte at føre Tilstanden tilbage til Stillingen, som den var forud for Provisorierne. De kende det med Hensyn til de midlertidige Finanslove, og paa flere Omraader gælder det samme. Det forekom os den Gang, at naar man overhovedet skulde søge en Afgørelse, der ikke indeholdt en Sejr eller et Nederlag for nogen af Parterne — det er jo altid Karaktermærket for et Forlig — vilde det naturlige Maal være at tilstræbe at vende tilbage til status quo ante, altsaa den Stilling, vi havde før Krigen var begyndt, og jeg tror, det er ret fyldestgørende opnaaet paa alle de forskellige Omraader. Med Hensyn til de militære Bevillinger paa § 26 gælder det absolut, at man vendte tilbage til, hvad der blev bevilget før Provisorierne, og det var den Gang noget som 1/2 Million Kr. paa Krigsministeriets Budget. Som sagt, jeg gentager: Jeg føler mig overbevist om, at den ærede Ordførers Benyttelse af Krigsministerens Ord beror paa en Misforstaaelse af disse Ord. Jeg tager altsaa kun dette Forbehold for mit Vedkommende. — Jeg vilde for øvrigt gerne benytte Lejligheden, da jeg har Ordet til ogsaa at støtte Tanken om at behandle den fremtidige militære Ordning i en Kommission, om ikke udelukkende en parlamentarisk Kommission, saa dog en Kommission med væsentlig parlamentarisk Tilslutning. Det er givet, at vi nu behandle disse Sager paa gyngende Grund, idet vi nu ikke ere paa det rene med, hvad Grundlaget for vort Forsvars Ordning og den militære Organisation i det hele